

SLOVENE.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejemán veljá: Za celo leto predplača 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.

V administraciji prejemán veljá: Za celo leto 13 gl., za pol leta 6 gl. 50 kr., za četrt leta 3 gl. 30 kr., za en mesec 1 gl. 10 kr. V Ljubljani na dom pošiljan veljá 1 gl. 20 kr. več na leto. — Posamezne številke veljajo 7 kr.

Naročnino prejema upravništvo (administracija) in ekspedicijska, Semeniške ulice št. 2.

Naznanila (inserati) se sprejemajo in veljá trisporna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr., če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniški ulici h. št. 2.

Izhaja vsak dan, izvemši nedelje in praznike, ob 1/4 6. uri popoldne.

Štev. 100.

V Ljubljani, v četrtek 1. maja 1884.

Letnik XII.

Zastava Slovako-Slovencev.

Pisatelj teh vrstic je nedavno po listu „Národné Noviny“ poročal o narodnem gibanju v očigled bližajočih se, a še ne razpisanih volitev na Ogerskem. Danes pa, gospod vrednik, vzprejmite po istem časniku posneti sostavek, kateri kaže, da so razmere pri naših karpatskih bratih podobne našim, isto tako program, ki se ga držijo slovaški Slovenci.

„Verní zástave“. Pod tem naslovom dotični uvodni članek pravi: Politika ne teče kakor velika reka, z mogočnim in s prijetnim tokom, ne, ona se vrti in zvija, kakor potok. Mi ne jemljemo za zlo, ne zazlevamo kljukastemu potoku njegovih kolobarjev in stranpotov, to bi lahko prizanašali, samo naj bi nam nevarne vode ne spuščal čez svoje bregove.

No današnje prigodbe, ki se vršijo okoli nas, pred nami in za nami, kažeje, da je politika nekterih ljudi zgubila pravi smer, prestopila svoje meje ter že tako daleč dospela, da narode razdružuje, njihove moči slabi in vničuje. Čestokrat pri tem pomagajo žalibog celó osebné razmere; sebično koristolovje je duhove že tako premamilo, da je postalo kamen pohujšanja in spotikljivosti. A kdo bi obsojeval politiko, če se semtrtje tudi po manje pravih stezah suče, samo da vodi k željenemu cilju? Razumeva se pač, da te stezice ne smejo ovirati glavnega smerá, črte. Smer nam je zakon, postava, pravilo vsakega političkega čina, dejanja. Nas ne sme premotiti nobeno slepilo, navidezni prospehi, dozdevni dobički.

Mi smo na svojo zastavo napisali gmotni ali tvarni, pravni in duhovni blagor našaga slovenskega naroda. Vsakdo, ki pozná naš slovenski značaj ter si prizadeva ga tlačiti, kdor našo besedo iztiskava iz prirodnega in zakonitega položaja, vsak takšen človek je zapeljivec in naš neprijatelj. Mi si prizadevamo omikati ljudstvo, naj bi spoznalo svoje pravice, naj bi si opomoglo na toliko, da bode jih znalo si varovati, a zapravljene pridobiti. Mi korakamo, napredujemo domoljubno, postavno, lojalno.

Mi spoštujemo pravice drugih, a zahtevamo, naj bi tudi naše bile spoštovane.

Tej zastavi ostanemo verni, zvesti. Nas nobena moč ne odkloni od nje. Mi se bomo z vsemi silami upirali napadom, kateri hočejo v ljudstvu slovenskem zaduševati narodno zavest. Mi ne bomo prenehali s pritožbami gledé tlačenja slovenske narodnosti, ugovarjati, protestovati proti lomljenji narodnostne postave, proti zanemarjanju našega jezika po sodnijah, administrativnih uradih in šolah. Dokler nam ne dajo tega, kar nam gré po prirodnih in državopravnih postavah, ne prenehamo nepostavnost imenovati vse zoper narodnost našo namenjene čine, dejanja.

Nepostavnost je izključljivo vživanje „državnega jezika“ po sodiščih, nepostavnost je učenje predmetov po ljudskih šolah s pomočjo madžarščine, nepostavnost je metanje našega jezika iz srednjih učilišč, nepostavnost je pri nas pisanje matrik, krstnih i. dr. knjig z neslovenskim jezikom, nepostavnost je pridrževanje „Matičnih“ penez*) in ustanov, ki bi morale služiti namenu, zavoljo kterega so jih ustanovitelji osnovali, a ne da bi jih molji grudili.

Mi se bomo potegovali za svoje pravice gledé jezika in drugih narodnih zadev. Današnje stanje narodnosti smatramo za nepravilno, izjemno, nasilniško. Tri milijone ljudi — toliko je slovaških Slovencev — bi pač zaslužilo, da bi se za njihove potrebe postavila država ter ozirala na njihove težnje in moči, ali ona še se ne zmeni za vse to. Madžarizacija je sama ob sebi že zadeva nepostavna, je prelamanje zakona leta 1868, ki v § 44. — ta odstavek je rojstni brat glasovitemu § 19. pri nas — vsakemu narodu pod krono sv. Štefana spadajočemu dovoljuje neomejeno rabo materinščine po šolah in uradih. Kdor nasilno madžaršči s iztiskanjem našega polnopravnega jezika, ta greši proti fundamen-

*) Znano je, da je madžarska roka pred nekterimi letmi ubogim Slovakom zaprla gimnazije in pograbila denar, ki so ga ti bili nabrali za svojo „Slovensko Matico“ v Budapešti.

Dopisnik.

talnim, osnovnim postavam državopravnim, bodi to kdorkoli.

Krvice nam zadavane v resnici gorko čutimo, a obžalujemo, da je v naši ogerski domovini takšna kolobacija in nevarnost, ker se lomije obstoječe postave, ker celó vlada neče priznavati prirodnega stališča zemlje in prebivalstva slovenskega. Mi ravno in odkritosrčno rečemo, da zaduševanje narodnosti naše je zločin proti eksistenciji (bitji) ogerske države, a bode li se še dalje napredovalo v tem čudnem opraviilu, propadla bode naša domovina, kakor se je to že zgodilo z marsiktero drugo državo. Naj bi se pa kaj takega ne pripetilo, naj bi nam domovina razevela, močnila, osrečevala se, želimo, da bi narodi vživali slobodo obzirom na razvoj znotranji, kulturni in politični, le tako se bode v okom prišlo državnemu razpadanju.

Mislimo, da ni mogoče dolgo hoditi po dose-danjemu potu, ker ta vodi naravnost do prepada. — Nekaj posebnega opazimo v zgodovini Poljski. Tam sicer ni bila tlačena narodnost, pač pa stališče, stan. Takozvani „chłop“ poljski bil je brezpravna stvar, izdan na milost in nemilost gospodstvu, pri-nešenega iz Nemčije, od koder so mesta dobila tako imenovano „magdeburško pravo“, vsled kterega so meščanom pripadle posebne predpravitve. Namesto take pravne krvice gospodske se pri nas šopiri madžarščina, a mesto podložnega hlapčevstva zavzema duhovno sužništvo. Kam je dospela poljska beseda o svojem času skupna, to je dobro znano.

Narodi jako težko zapopadejo nauke, ki jih najdejo v zgodovini. Tudi pri nas nečejo nikakor pojmiti pogubnosti nátlaka, zatiranja, čeravno naglo zori njegovo strupeno ovočje (sadje). Sami madžarski časopisi pritožujejo se v pogledu na zdivjalost npravnega življenja, na socijalno pokvarjenost. Toda, ni dovolj samo tožiti, misliti je treba tudi na odstranivne pomočke.

Na visoki naši zastavi stoji zapisano, kako bi se odpomoglo družbinskim bédam, nadlogam. Narodi razviti, svobodni, omikani, vpokojeni, objasneni

LISTEK.

Posvečevanje novega zvona pri sv. Jožefu v Celji.

Na prijaznem hribčku ob vzhodni strani zunaj Celjskega mesta stoji ena najlepših cerkev lavantinske škofije: cerkev sv. Jožefa. 7. septembra 1852 so se tamkaj naselili č. oo. misijonarji iz družbe sv. Vincencija; vtemeljil je ta misijonski stan pri sv. Jožefu grof Ferdinand Brandis. Koliko so prečastiti gospodje misijonarji storili v teku teh let v čast božjo in v izveličanje neumrjočih duš: to je znano le vsega-vedujočemu Bogu. Toda pobožni romar lahko zapazi tudi na zunanji obliki cerkve, koliko so se imenovani gospodje prizadevali v tem času, da so hram božji prekrasno oblekli od zunaj in od znotraj. — Imela je ta cerkev tudi že do zdaj prav lepo vbrano zvonjenje; pa želeli so dobiti še nov zvon, ki naj z mogočnim glasom daleč na okrog verne kristjane vabi k pobožni molitvi; in včeraj se njim je izpolnila tudi ta želja. „Slovenec“ je že marsikaj povedal o tem zvonu, o njegovi obliki in teži; naj danes ob kratkem še pové, kako se je vršilo 2. nedeljo po veliki noči njegovo posvečevanje.

Milostljivi gosp. knez in škof Mariborski so došli v soboto 26. aprila ob štirih popoldne v Celje, spremljani od svojega dvornega g. kaplana. Ravne poti se podajo iz kolodvora k sv. Jožefu, kjer jih na tako imenovani „Kalvarski gori“ pričakuje obilno ljudstva, med njim tudi več v belo oblečenih deklic. Vsi smo želeli za prihodnji dan — za dan slovesnosti, vedro in prijazno nebo; Bog nas ni hotel uslišati; celo nedeljo predpoldne je deževalo.

Pri sv. maši v nedeljo, ob 1/2 9. uri, ktero so služili mil. g. knezoškof, so pele pekinje iz Št. Petra v Savinjski dolini. Vse se je radovalo nad tako vbranim, res izvrstnim petjem. Sledilo je zatem posvečevanje zvona. V ta namen je bil priredjen na čednem odru med misijonarsko hišo in cerkvenim zvonikom oltar — blizu oltarja v kotu med cerkvijo in zvonikom je visel okusno ovenčani novi zvon. Pri posvečevanju so stregli mil. g. knezoškofu zraven č. oo. misijonarjev in nekterih Celjskih duhovnikov v. č. g. župnik Teharski, Tomaž Jeretin. Zvon je imel tudi svojega botra in botro; to službo sta opravljala prespoštovana Jožef in Ana Novak (Cestni Jože) iz Št. Jurske fare ob južni železnici. Dasi je celo uro, kar je trajalo posvečevanje, deževalo, bilo je vendar po širnem prostoru okoli cerkve zbranega silno veliko vernega ljudstva. — Po tem sv. opraviilu

so pridigovali mil. g. knez in škof o cerkvenih blagoslovilih v obče in posebej o blagoslovljenji zvonov. Med sv. mašo, ktero so po pridigi darovali v. č. g. superijov J. Horvat, je prav vrlo pel pomnoženi moški pevski zbor od Celjske farne cerkve: Singenbergerjevo mašo in hon. s. Stanislai. Nad 30 pevcev je slavilo Najvikšega. Bog daj, da vsi gg. pevci, ki so se do zdaj z izvanredno požrtovalnostjo trudili pri brezštevilnih vajah, kakor tudi ob cerkvenih opraviilih na koru, edino le v ta namen, da se pospešuje po pravilnem cerkvenem petji čast božja, da vsi tudi v prihodnje delujejo vstrajno in složno.

Kakor se že pri vsaki dobri stvari rado godi, da njo zlobni ljudje skušajo zatreti, godilo se je tudi našem vrlemu cerkvenemu pevskemu zboru; da, prišlo je celó tako daleč, da se mu je prepovedalo peti v cerkvenem duhu zloženo latinsko mašo na koru! Kaj takega se more zgoditi se vé le samo v Celji. Toda hvala Bogu in vikši cerkveni škofijski oblastniji: Ta prepoved se je morala zopet preklicati. Po vstrajnem in složnem sodelovanji vseh zadevnih moči — in ravno zdaj imamo tukaj zmožnih moči za vpeljavo cerkvenega petja — se bodo premagale vse težave, bodo morda spoznali svojo budalost celó tisti krogi, ki se temu

s pravico, ktera sveti z narodnosti, bi domovini dajali moč ter jo privedli do pristanišča miru in sreče. To je napisano na praporu domoljubnosti Slovako-Slovenec.

Katoliška cerkev v zedinjenih državah severne Amerike.

(Konec.)

Tako je bilo tudi po drugih krajih. Vsak dan, piše Carrol prijatelju, mi prinaša novice, ki vest vznemirjajo in mi zavdajajo velike skrbi za prihodnost. Ne morete si misliti, kakšne bridkosti morem prenašati in kakšno trpljenje se mi kaže za prihodnost, trpljenje, ki poglavitno izvira od tod, da prihajajo duhovni iz raznih krajev in razno izobraženi, ki pridejo tukaj iskat si službe. Prisiljen sem, sprejeti nekatere, a komaj so umeščeni, napravijo največji nemir in nered. Carrol pri vsem tem ni obupal, dovršil neverjetne stvari; a potreboval je večji oblasti. Zato so se obrnili odlični duhovniki l. 1789 do apostolskega sedeža in prosili za svojega škofa. Papež je uslišal te prošnje, dal jim je tudi pravico, naj si sami volijo škofa in škofovi sedež. Izvolili so mesto Baltimore in — Carrola. Baltimore, poglavitno mesto v Maryland, so izvolili, ker je bilo od nekdaj v ti državi največ katolikov v Ameriki; Carrol pa se je izvolitve močno prestrašil, ter je rekel, da na tem svetu nima več upati miru in zadovoljnosti, a misel na večnost ga pa s strahom navdaja. A ubogati moram, ubogati hočem, je pristavil ponižni mož.

Potem ko so sv. oče potrdili novega škofa, je šel k posvečevanju na Angleško in povrativši se iz Evrope, začel je snovati škofijo, ki bi imela obsegati vse države v uniji. Združene države so imele 30.000, po drugih virih 50.000 katolikov; 40 mašnikov je bilo vseh skupaj; po največ krajih ni bilo cerkv ne šol; mnogo katolikov po več let ni videlo duhovna in so komaj nekaj pojma imeli o naukih in dolžnostih svoje vere; slabo obnašanje nekaterih duhovnikov so protestantje pripisovali cerkvi, v mnogih krajih so zaničevali katolike zaradi njih nevednosti. Ali škof Carrol ni obupal. To malo kardelce duhovnikov je s prečudno previdnostjo razdelil po državah in do skrajnih mej v Georgiji, Maine in Michigan-u so ga spoštovali in čislali. Leta 1791 je imel prvi sinod, pri katerem je bilo 22 navzočih, sklepi tam storjeni so bili jako plodoviti.

Prava dobrota je bila cerkvi zedinjenih držav francoska revolucija; ker mnogo Parižanov lepega življenja in visoke vzobraženosti, ki so bili od tam pregnani, prišli so v Ameriko, in tam bili v mnogo korist. Lepo pridobitev je pa imela ameriška cerkev nad ruskim knezom Demetrijem Galicin-om, ki je prišel v Ameriko seznanit se z Washingtonom in drugimi vodji ameriške revolucije. Mudil se je kratko časa pri Carrolu, in to je bilo zadosti, da se je odpovedal svetu in posvetil svoje moči v službo mladi cerkvi. Vstopil je v novo semenišče, prejel l. 1795 mašnikovo posvečevanje in delal do njegove smrti 1840 z apostolsko vnemo in najboljšim vspe-

hom v oddaljenih Alleghanijskih gorah. Proti konci minulega stoletja začeli so se mnogi vselovati v Ameriko, posebno pa katoliški Irči; tako je rasla in se širila katoliška cerkev, nje škofa so povsod, brez razločka vere, največ čislali.

Ko je Washington umrl l. 1780, povabil je kongres katoliškega škofa, da je imel za njim mrtvaški govor, ta častni nalog je slavno izvršil. Leta 1808 je doživel škof to veselje, da je 6 mladih Amerikancev posvetil v mašnike.

Leta 1810 je že bila katoliška cerkev toliko napredovala, da je papež povzdignil Baltimore v nadškofijo, podredil je nji štiri na novo ustanovljene škofije v Novem Jorku, Filadelfiji, Bostonu in Bardstovnu. V tem času je bilo v katoliški Ameriki že 80 cerkv, 70 duhovnikov, več samostanov in 150.000 katolikov. 3. decembra l. 1815 je sklenil Carrol delavno življenje star 83 let. Največ hvalo obsegajo besede Galicina, ko je rekel: Čim bolje posnemamo Carrola, tem bolje se bližamo popolnosti.

Z njim je zgubila katoliška cerkev v Ameriki ustanovitelja, združene severne države pa odličnega državljana, ki je delal jednako goreče za oslobojenje severnih držav kakor za oslobojenje cerkve. Washington, „oče domovine“ nadkriluje vse vrstnike, njemu vreden drug pa je bil prvi katoliški škof. Custis, sinovec Washingtona je pisal, da je Washington prav posebno ljubil in čislal dr. Carrola zaradi njegovih izrednih zaslug pri svečenstvu, zaradi neomadežanega življenja in zaradi posebnih zaslug za domovino.

Škof Carrol je umrl, a njegovo delo z božjo pomočjo postavljeno na trdno podlaga še živi, blagoslov božji je bil zmirom z njegovimi nasledniki, in po amerškem katoliškem direktorji je v severni Ameriki: 13 nadškofov, 57 škofov, 6835 svečenikov, 1651 bogoslovcev, 6618 cerkv, 1150 kapel, 1476 postaj za dušne pastirje, 22 duhovenskih semenišč, 87 gimnazij, 599 akademij, 2532 farnih šol, 481.834 otrok hodi v farne šole, 294 je zavetišč, in 139 bolnišnic. V poslednjem letu je prirastlo 289 mašnikov, 217 bogoslovcev, 372 cerkv, 6 gimnazij, 20 akademij, 41 farnih šol, šolsko obiskovanje je prirastlo za 53.192 gojencev in 19 zavetišč. Ta številka kaže, kako napreduje katoliška cerkev. Katolikov je 6,623.176.

Novi volitveni red za trgovinsko in obrtno zbornico v Ljubljani.

(Dalje.)

§ 5.

Pravico voliti imajo tisti člani trgovskega in obrtnega stanu, kateri uživajo vse državljske pravice, ter v okraji zbornice trgujejo, obrtnujejo ali rudarijo, in to samosvojno ali kot javni družniki (po čl. 85 in 99 trgovskega zakonika); potem tisti, kateri kot načelniki ali ravnatelji vodijo trgovinska ali obrtna podjetja na delnice (§ 7, odstavek 1., zakona dne 29. junija 1868, držav. zakonika št. 85), ako se od omenjenih podjetij v § 7, odstavek 2. navedenega zakona, oziroma v § 2 pričujočega volitvenega reda zaznamenovani davčni znesek plačuje.

Plačevanje merovine se gledé utemeljitve volilne pravice in razvrstitve v volilne kategorije (volitvene razrede) jednaci s plačevanjem dobitkovine.

V imenu ženskih ali takih oseb, ktere so pod zakrilstvom (varuštvom) ali skrbstvom, ter imajo samo v svojih rokah kako trgovino ali kakšen obrt, voli upravitelj njih posla (§ 7, al. 4., zakona o trgovinskih zbornicah).

Rudarska društva, tovarniške in trgovske družbe, društva, vkupni imenitniki svoboščin in vse take skupne osebe imajo samo po jeden glas.

Volilno pravico izvršuje tista oseba, kateri pristoji zastop podjetja po zakonu ali po pravilih.

Izvoljeni smejo biti tisti trgovci in obrtniki, kateri so avstrijski državljeni, so 30. leto svoje dōbe navršili, ter imajo že vsaj tri leta vsa svojstva, kakoršnih je treba volilecu in redno domjujejo v zborničnem okraji.

Niti voliti niti izvoljeni biti ne morejo tisti, kateri po obstoječih zakonih ne smejo v občini niti voliti niti izvoljeni biti (§ 7, al. 10., zakona o trgovinskih zbornicah).

Razven tega ne morejo izvoljeni biti: trgovci, kateri so pali v konkurz, dokler ne dobijo zopet spo-

sobnosti (§§ 246 in 253 konkurznega reda z dne 25. decembra l. 1868, držav. zakonika št. 1 iz l. 1869).

§ 6.

Pravi zbornični člani se volijo v neposrednji volitvi. Pravi člani se volijo za šest let. Kadar minejo tri leta, tedaj v 31. dan decembra polovica članov izstopi po redu svojih službenih let in ti se nadomestijo z novimi volitvami. Ako jih ima več po jednoliko službenih let, razsodi žreb, komu je izstopiti. Izstopivši se smejo spet voliti.

Ako se med časom jedne volitvene dōbe izprazni jedno ali več zborničskih mest, tedaj zbornica za prave člane pokliče one, kateri so ob zadnji volitvi dobili po največ glasov za prej izvoljenimi v dotičnem volitvenem razredu. Kdor se tako pokliče, službuje potem samo do prve volitvene dōbe (§ 6, zakona o trgovinskih zbornicah).

§ 7.

Politično deželno oblastvo postavi ob jednem pri razpisu volitev volitveno komisijo, da volitve priredi in izvrši.

Volitvena komisija je sestavljena iz jednega občinskega svetovalca Ljubljanskega mesta in šest zborničnih zastopnikov, in to iz dveh članov trgovskega odseka in iz štirih članov obrtnega odseka, ter vrhu tega tudi iz zapisnikarja (§ 8, zakona o trgovinskih zbornicah).

Občinskega svetovalca Ljubljanskega mesta, kakor tudi zbornične zastopnike imenuje politično deželno oblastvo v člane volitvene komisije.

Občinski zastop in zbornica imata pravico, v tem staviti političnemu deželnemu oblastvu predloge.

Če se je zbornica razpustila (§ 23, zakona o trgovinskih zbornicah), pokliče politično deželno oblastvo nekatere zaupne može izmed trgovcev in obrtnikov v volitveno komisijo.

Komisija ima naslov: C. k. volitvena komisija trgovinske in obrtne zbornice v Ljubljani.

Vse tej volitveni komisiji pripadajoča razsodila so konečno veljavna.

Politična upravna oblastva in županstva imajo dolžnost volitveno komisijo pri izvrševanju volitvenih poslov izdatno podpirati.

Komisija uraduje v prostoru trgovinske in obrtne zbornice v Ljubljani.

Zbornica mora preskrbeti potrebno pomožno osobe.

Volitveni stroški se pokrijejo iz zbornične blagajnice.

§ 8.

Volitvena komisija sestavi na podstavi zborničnih popisov in če je zbornica razpuščena (§ 23, zakona o trgovinskih zbornicah) eventualno na podstavi uradnih pripomočkov, ki so pri roki posamičnih volilskih kategorijah volilske imenike, kateri obsežajo v razpredelkih volilčevo ime in njega priimek in obrt, kraj njegovega podjetja in po koliko davka plačuje, ter jih, določivši zapadni rok 14 dni za vložitev ugovorov, ako bi jih kaj bilo, razporedi javno, in to pri c. k. davkovnih uradih in pri mestnem magistratu v Ljubljani.

Ob ugovorih razsoja volitvena komisija, ter naznanja svoja razsodila ugovornikom.

Na podstavi veljavno popravljenih volilskih imenikov razda volitvena komisija izkaznice in glasovnice za volitev, ter jih razpošlje z razpisom volitve volilecem (§ 8, zakona o trgovinskih zbornicah).

V razpisu volitve stoji, koliko članov je po posamičnih volilskih kategorijah (volitvenih razredih) voliti in kateri dan, ter katero uro se bode volitev pred volitveno komisijo vršila ali po ustnem glasovanju ali da se napisane glasovnice osobno oddadō (§ 9, zakona o trgovinskih zbornicah), ter katero uro se bode ustno glasovanje in oddajanje glasovnic končalo.

Razven tega je v razpisu volitve naznaniti dan, do kterega morajo, če se volitev vrši z določiljanjem po volileh podpisanih glasovnic (§ 9, zakona o trgovinskih zbornicah), napisane in podpisane glasovnice z izkaznicami dospeti k obrtnemu oblastvu prve stopnje (k okrajnemu glavarstvu, oziroma k magistratu in občinskemu uradu v mestih z lastnim statutom).

Volitve trgovskega in obrtnega odseka, oziroma posamičnih njegovih volilskih kategorij (volitvenih razredov) se smejo vršiti v primernih presledkih, ktere določa volitvena komisija (§ 9, al. 3., zakona o trgovinskih zbornicah).

Volitveni red je določiti tako, da presledje do

glasloštetja zadostuje, da se morajo glasovnice volitveni komisiji oddati in doposlati (§ 9).

Razpis volitve z glasovnicami in izkaznicami vred mora volitvena komisija po obrtnem oblastvu I. stopinje tako doposlati, da se z ozirom na kraj, kjer je volilčevo podjetje, zgoraj navedene tiskovine uredé po občinah in dodavši jim po občinah spisane popise izročé zaznamovanim obrtnim oblastvom, ktera jih izročé volilcem proti dostavnemu izkazu in sicer v mestih z lastnimi statuti neposredno, drugod pa pôtom občinskih uradov.

(Konec prth.)

Politični pregled.

V Ljubljani, 1. maja.

Notranje dežele.

Vojni maršal *nadvojvoda Albrecht* je v Trstu. Dospel je tja v ponedeljek ob polšesti uri z c. kr. pomorsko eskadro. Na molu San Carlo pričakovala ga brezštevila množica meščanov in vojakov z godbo, častno kompanijo in zastavo. Vse v Tržaški luki stoječe ladije natvezle so veliko galo, raz mestne zbornice in Lloydove palače plapolale so pa dolge zastave. Sprejeli so ga nezrečeno navdušeno. Poleg mestjanov in vojakov zbrala so se tudi vsa Tržaška avstrijska misleča društva, ki so špalir napravila. V torek je šel nadvojvoda Albrecht ob polosmih zjutraj k sv. maši zadušniči, ki se je pri novem Sv. Antonu na obletnico smrti njegovega preslavnega očeta nadvojvode Karola, zmagovalca v bitki pri Aspernu, služila. Imel jo je prem. škof dr. Glavina. Po sv. opravi podal se je pred veliko vojašnico, in je ondi postavljeno garnizijo pregledaval. Popoldne ob dveh je bila velika pojedina v hotelu de la Ville za 32 oseb. Povabljeni so bili načelnikštva duhovnih, vojaških in civilnih oblastnij. Popoldne šel se je nadvojvoda po „Bošketu“ sprehajati, od kodar se je zvečer ob polosmih k ces. namestniku baronu Pretisu povrnil, kjer so té pili. Včeraj imeli ste Tržaška in Koprška posadka velike vojaške vaje pred nadvojvodo Albrechtom in popoldne ob 5. uri se je pa odpeljal.

Načelnik generalnega štaba, fml. baron Beck, potuje po Dalmaciji in Hercegovini, kjer si nove utrditve ogleduje. Vrnil se bo preko Nevesinja in Mostarja, kjer si bo ogledal občrtano in obkoljeno železnično progo, ki se bo takoj drugi mesec delati jela in še letos dovršila.

Dr. Kopp je klubu združene levice naznanil, da se je odpovedal poslanstvu, ker neče, da bi se mu predpisavalo prepričanje. Klub mu je na to rekel, da to sam po sebi ni bil še noben povod za odpoved poslanstva, pač pak je bila ona potrebna v dokaz, da narod spozná, da se pravi poslanec ne sme nikakemu pritisku umakniti, ne od zgoraj ne od spodaj, ne od leve ne od desne, ter mu je njegovo postopanje, kot hvalevredno pripoznal. Več jadikovanja provzročila je pa Koppova odpoved pri nemških listih, kakor so „Deutsche Zeitung“, „Wiener Tagblatt“ in drugi, vendar se pa vsi nadajo, da se bo že kje našel kak volilni okraj, ki bo dr. Koppa zopet s svojim mandatom počastil.

Na *Hrvatškem* bodo hišni red v deželnem zboru še bolj poojstrili, kakor so ga lansko leto v jeseni. Dotični odbor je načrt že izdelal in ga bo takoj predlagal strankarskemu klubu, kakor hitro se bo deželni zbor sošel. Za kazni so nerodnim določili izključenje iz deželnega zbora za celo zasedanje, da celó zgubo volilne pravice za bodočo volilno dōbo.

Vnanje države.

„Novoja Vremja“ prinaša poročilo svojega sedaj po Avstriji potujočega korespondenta, da se bo spomladi, kadar gora ozeleni, po Hercegovini zopet vnel punt. Že sedaj se prikazujejo tu pa tam tolpe nezadovoljnejšev, ktere nezadovoljni elementi iz Srbije gmotno podpirajo. Čuje se celó, da uporniki in panslavisti za letos neko večjo rabuko po celem *Balkanu* nameravajo. Bolgarski tabori, nezadovoljnost po Bosni in Hercegovini in srbski radikaleci, vse to so očividna znamenja, da ni vse, kakor bi moralo biti. Sicer pa dopisnik sam pripozná, da nevarnost ni tako velika, kakor se ljudem dozdeva.

Laht so napravili letos v Turinu razstavo domače obrtnije in umetnosti; pri tej priložnosti so se domislili, da je cesar Franc Josip še dolžan kralja Humberta obiskati. Ker se pa kaj tacega naravnost na Dunaj pisati ne spodobi, in ker so prepričani, da bi cesarja Franca Josipa za cel svet ne dobili v Rim, odkar je papež očividno dokazal, da mu katoliških vladarskih družin ni mogoče sprejemati, ktere bi se ob enem v Kvirinalu mudile, spustili so toraj potomeci Rumula nekako bombo v „Petrogradska Vedomosti“, s ktero poskušajo, če bi se ne dalo cesarjeviča Rudolfa in Štefanijo v Rim privabiti. Napravili so pa tako-le: Iz Florenca oglašil se je dopisnik v „Vedomosti“, da je že za trdno, da obiščeta avstrijska prestolonaslednika Turinsko razstavo, kjer bota ob enem obiskala kralja Humberta, ki se bo

ondi na razstavi mudil, potem se odpeljeta v Rim, kjer bota v palači avstrijskega poslanništva ostala, v Vatikanu obiskala sv. očeta in drugi dan se pa kralju v Kvirinalu poklonila. Da si bode naš cesarski dvor dvakrat in trikrat premislil, preden pojde kdo v Rim se klanjat, nam pač ni treba posebej povdarjati. Cesar Franc Josip dobro vé, da se papež Leon XIII. ni norčeval izdavajoč že vdrugič pisanje do vseh svojih poslancev po katoliških dvorih, v katerem je opozoroval katoliške vladarje že naprej na slučaj, ako bi prišli v Rim in bi se kralju klanjati hoteli, da jih on ne bi zamogel sprejeti. Kar je obetal, je tudi spolnil pri pohodu bavorskih vojvodov. Naj si kralj Humbert izvoli kako drugo mesto, in obiskovanje ne bo imelo nobenih zaprek. Italiji je pa posebno na tem ležeče, da bi našega cesarja ali pa Rudolfa v Rim dobila, in to še več, od kar ste si Rusija in Avstrija posebni prijateljici. Toda na ta način bo še dolgo čakala.

Kaj je značaj v političnem življenji? Praporček na strehi, ki se po vetru suče in prav nič drugega! *Bismark*, največji politikar sedanjega stoletja nam je to jasno dokazal. On je svoj politični kožuh že tolikokrat premenil, kolikorkrat se mu je potrebno zdelo, da si v državnem zboru večino ohrani, ktero potem zopet toliko časa za nos vodi, kakor Savojec kosmatina medveda, dokler je dosegel, kar je z njeno pomočjo ravno doseči nameraval. Bismark se je sedaj že nekaj let semkaj z vso odločnostjo (vsaj na videz) konservativizma držal in nemški cesar Viljem I., ki mu je na tem ležeče, da se narodu vera ohrani, je sprevidel, da je desetletni boj proti katoliški cerkvi ne le popolnoma nevspešen, temveč še celó kar naravnost poguben in zaradi tega je v prestolnem govoru, kar smo ob svojem času omenili, tudi nekoliko omenjal, da želi že skoraj konec tega boja. Z radostjo pozdravili so konservativci in z njimi ves centrum državnega zbora ponudeno jim priložnost, da jim bo mogoče po dolgem vstrajnem boji na zboljšanje žalostnih razmer, v katerih se ondi katoliki nahajajo, delati. Že so se jeli dogovarjati, da se združijo v eno stranko (konservativci in centrum), ki bo vlado podpirala pri njenem prizadevanji, katolikom obstoječe razmere zboljšati. To bi bilo pa zoper Bismarkove namere. Kajti ako se združita konservativna stranka in centrum, stari Otton pa sam tudi konservavec, moral bi z njima složno korakati in majevje, in druge katoliški cerkvi sovražne postave odpraviti. Tega pa ne! Rajši bi zgubil ne vem kaj, kakor pa da bi katoličanom le nekoliko odjlenjal. Proč toraj s konservativnim kožuhom, prevroč je postal in stari Otton je zopet smuknil v svojo poprejšnjo narodno-liberalno površnjo suknjo, ktero je pred nekaj leti, ko so mu liberalci jeli čez glavo rasti, kakor oguljeno slekel. Sedaj jih zopet potrebuje v boji proti konservativcem in katolikom in še jih je skoraj vse tiste dobil, kateri so mu pomagali pred desetimi leti verige kovati, v ktere je vtaknil katoliško cerkev in njene duhovnike. Bismark sedaj na oslabele moč konservativnega življa računi, toda mož se moti. Čez noč se zná zgoditi, da bo cesar Viljem večnega boja sit in od vstrajnosti nemških katolikov na boljšo pot pripeljan, vendar-le sprevidil, da boj proti katoliški cerkvi je vsaki stranki poguben, najbolj pa državi. Katoliška cerkev bo ostala, kar je bila, ko od Bismarkovih kosti že pepela več ne bo! In pruska država?

V *Parizu* zbrali so se minoli četrtek Jeromisti s svojimi načelniki Maurice Rihardom, Paskalom, Lengléjem, Bessonom. Prebrali in sklenili so sledečo resolucijo: „Prva dolžnost nam je, da pobijamo vse tiste, ki podpirajo rojaliste, ali pa se nevtravno proti njim zadržé. Dalje je še druga stranka, ktera upora ni zatajila, pač pa kvari njegova načela, hoteč prirediti jih po svojem okusu. Kakor rojaliste, narod ravno tako te talmi-republikance vsak dan bolj sovraži. Nikakor jim ne smete na kakoršen koli način pripomoči, da bi še dalje duševno bolehal. Tudi imamo neko radikalno-republikansko stranko, ki ima tako zamedena načela, da ne razloči kolobocije od preosnov, ki bi bile mogoče. Ta stranka strastno hrepeni po napredku, za socializem se pa kar nič ne zmeni, da bi mu pomagala do trdnega stališča, brez ktere pravega napredka ni mogoče. Brezštevila in jako pomenljiva so pa vprašanja ki nas ločijo od radikalcev. V tem smo pa edini, da kakor mi, tudi oni priznavajo, da je narod sam svoj sodnik z najvišjim gospodstvom; kakor mi, tako se tudi oni hočejo v vseh zadevah nanj sklicevati; kakor mi, so tudi oni za to, da se pregleda ustava. Povsod, kjer Vam ne bo mogoče oddati svojega glasu bonapartističnemu kandidatu, oddajte ga suvereniteti naroda, dajte ga radikalnemu kandidatu.

Izvirni dopisi.

Od *Savskega brega*, 27. aprila. (*Šnops ima pri vsi svoji sreči pravo smolo.*) Letos se je v prvi spomladi nenavadno veliko slavčkov vstavilo ob naših vodnih bregovih, mnogo več, ko navadna leta; menda zavoljo deževja. Slavček namreč potuje le pri lepem vremenu, v slabem pa se kaj rad kar ustavi, kjer ga ravno uima doleti, in mirno pričakuje milega,

njemu za daljno potovanje vgodnega vremena. Ko pa misli kraj svojega začasnega stanovanja zapustiti, se vsede vrh grmička; potem zavije eno svojih okroglih in — „huš!“ odleti v bolj priljubljeni mu kraj.

Nasledek tej veliki množini slavčkov je bil ta, da so slavčkovi „lovci“ urno in slastno segali po njih; in tudi res so marsikteri kljunček premotili s svojim nastavljenim „poljskim murnčkom“ in zvabili v svoje mrežice.

Takih slavčkovih „lovcev“ enega poznam; mož ima že več „križev“, pa ne na prsih, ampak na hrbtu, toraj je že bolj izurjen v lovu. Očigled bogatega lova in dobrega plačila za krilatega pevčka si omaja svoje telo in hajd — na lov. Nekega dne si pa že kar naprej na medvedovo kožo privoši glažek brinovčka, pa — precej velik glažek — tak glažek, iz ktere se navadno v manjšega zaliva. Potem pa na delo! Vse gre dobro, vse po sreči; skoraj misli mož, da mu brinovček donša toliko srečo. V kratkem ima mož že 6 pevcov in varno spravi njih vse skup v žakelj. Toda kapljica XIX. stoletja je tudi močna, kakor duh XIX. stoletja; velikost svoje moči ima zaznamovano v svoji številki in ta njena moč znaša XIX. „granov“; duh kapljice XIX. stoletja premaga moževega duha, ki ni več zmožen slediti duhu XIX. stoletja in — položi ga v zeleno travo. Med tem pa rahli dež mirno pada in hladi ter gasi možovo vročino in sicer tako vspešno, da ta počiva mirno in sladko; da! — sladkeje, ko doma na svojih zlomljenih in že zmletih slamnatih bilkah. Dolgo že počiva, in — zdaj se zbudi. In zdaj? — Malo mrzlo je možu. Šnopsovo gorkoto je mož deloma izpihal, deloma mu jo je dež ohladil; preljuba božja rosica izpod neba pa nima lastnosti kapljice XIX. stoletja, ker je ona še iz stare šole, v kateri niso današnje smrdljive kapljice poznali, — in ga toraj tudi ogrela ni. Kaj torej storiti? V obliži stoji hiša; semkaj stopi in trka. Čudno se vidi gospodarju, kdo bi pač zdaj o pozni nočni uri trkal na njegova vrata. In vendar vstane, pogleda in odpre znanemu sosedu — našemu lovcu. „I kaj pa vendar delaš tukaj, o tako pozni uri? in o dežji?“ — popraša hišin oče našega „lovca“; in on pošteno odgovarja, da je slavčike lovil. Potem pa nadaljuje: „Saj — saj — bi še lovil, pa se me je krč podstopil, — krč — krč; oh! tako me vije! — daj mi daj malo brinovca, ako ga kaj imaš doma; — saj vem, da ga imaš gotovo kaj.“ — „Kje imaš pa slavčike?“ — popraša hišni oče lovca, ko se mu že dozdeva kaka bolj „kunštna“ od našega lovca in ga vsega nekako blatnega vidi. „Tukaj jih imam, tukaj, v žaklju“ — pravi, — in molí žakelj tje proti luči. In glejte! — vsi slavčki so bili mrtvi. „Kako pa to, da so mrtvi?“ — popraša lovca hišni oče, — „pa ja nisi mrtvih slavčkov lovil?“ — In kapljica XIX. stoletja, umna, kakor je, ima urno odgovor izza svojega rokava in pravi: „Lej! lej! — zadušili so se!“ — Ali so se mar res zadušili slavčki? — in zadušili v žaklju, ki ima vendar ljuknjico pri ljuknjici kakor slamnata streha? O kaj še! Naš „lovec“ je v svojem vrtoglavi padel na svoj žakelj in — poležal ter tako umoril uboge slavčike. In zdaj nam je jasna uganjka, zakaj je mož na mokri zemlji tako dobro spal. Menil je bil namreč, da počiva na mehki pirnici, ko je počival na slavčkinem perji. — Na svetu je pa že tako, da vsaka stvar sčasoma opeša; in tudi šnopsova moč je opešala in naš „lovec“ je dobro spoznal svojo nesrečo in svoj krč. Šembrana smola — ja! ja! smola s tem hentanim šnopsom; pa sem ob kake tri goldinarje. Kar tožil bi ga, kar tožil, ko bi mi kdo tožbo „gor vzel“ — godrnja, dokler ne pozabi v novem veselji tega nam zdaj znanega krča.

Domače novice.

(*Životopis prihodnjega knezoškofa Ljubljanskega*) je ob kratkem ta-le: Preč. g. dr. Gogala Janez je bil rojen v Kranju 22. junija 1825; po prvih šolah domačih je vstopil v Ljubljani leta 1839 v gimnazijo, leta 1847 v bogoslovje, bil posvečen za mašnika 30. julija 1850, ter je po dokončanem bogoslovju l. 1851/52 podučeval sedem mesecev na gimnaziji latinščino v 5. in 6. pa slovenščino v 3. razredu; l. 1852 poslan na Dunaj v Avgustinej vrnil se je doktor bogoslovja leta 1856, služil nato kot duhovni pomočnik na Vrhniki do oktobra l. 1858, potem pri stolni cerkvi sv. Nikolaja, opravil l. 1859

meseca marca preskušnjo iz veroslovja za srednje šole, postal julija meseca katehet na viši gimnaziji v Ljubljani, l. 1862 stalno profesor, tisto leto vodja v Alojznici, l. 1876 predstojnik Vincencijeve družbe, ustanovitelj deškega zavetišča in l. 1882 deške sirotišnice „Collegium Marianum“, poprej že leta 1880 častni in l. 1881 pravi kanonik pa direktor klerikalnega semenišča škofije Ljubljanske, kateri na blagor okréva ravno sedaj iz hude nevarne bolezni — na zdravje!

(„Kmetška posojilnica Ljubljanske okolice“ v Ljubljani) imela je od 1. januarja do konca aprila t. l. 70.198 gold. 49 kr. prometa; hranilne uloge znašajo po stanju koncem aprila 43.432 gold. 80 kr. Ker je obresti posojilom sedaj še za 1% znižala, pričakujemo še lepšega uspeha. Ob enem opozorujemo na njeno današnjo naznanilo.

(Časnikarsko.) Vredništvo „Laibacher Zeitung“ prevzel je, kakor „Ljub. List“ poroča, z današnjim dnevom naš rojak g. Ivan Naglič, do sedaj so delavec pri „Triester Tagblattu“.

(Majnik) obhaja na tukajšnji višji gimnaziji tudi letos po stari navadi vsak razred za-se in po svojem okusu. Mladina nižjih razredov je zadovoljna, ako se zamore kje skupaj zbrati, da popolnoma brez skrbi žogo bije; ona višjih razredov hrepeni že po višjem. Med vsemi izleti bo izvestno najlepši oni, ki so ga napravili sedmošolci v Litijske hribe. Odpeljali so se zjutraj z mešancem do Lazov, od koder so strmimo na Janče pod nogo vbrali, kjer so z zajuterkom uživali najlepši razgled, kar ga je v onih pogorskih krajih, ki močno na Švico spominjajo, le dobiti mogoče na zalo gorenjsko in Ljubljansko ravan. Iz Janč spustili se bodo navzdol, prepeljali se preko Save na Vače (vsaj tako je spored), kjer si bodo nekoliko odpočili, in jo potem proti Litiiji vrezali. Ondi bo kosilo, po kosilu odihljej in razna razveselovanja pod nadzorstvom g. prof. Nedveda. Zvečer jih bo zopet mešanec pobral in v Ljubljano pripeljal.

(Godbe-budnice) kakor je pozdravila druga leta prvi majnik, je letos v Ljubljani vsakdo pogrešal. Res je škoda, da se je ta lepa in že od davnih časov pri nas vkoreninjena navada, kar nenadoma s korenino zatrla.

(Hudo vreme) imeli smo danes v Ljubljani ob 1/2 12. uri dopoludne. Gromelo je in tudi posamične kaplje dežja so jele padati, ktere ga se nam sedaj, hvala Bogu, kar nič ne manjka.

(Povožil je) pred škofijo dirjajoč kmetiški voz na „lojtre“ žensko osobo. Kriva je bila strahú, ki ga je prestala, sama, kajti voznik je trikrat nad njo zavpil, pa vselej zastonj. Ko bi ne bil na vso moč konja na stran potegnil, šel bi ji bil voz naravnost čez telo, tako so ji pa kolesa le kijklje nekoliko „pomungale“, ženi pa se družega ni zgodilo, kakor vsled prestanega strahu morda kaj — človeškega.

(Ljubljana zabavlja!) Komu? Prvem majniku. Zjutraj je še nekaj kazalo in marsikdo je zapustil mestno zidovje in se na Rožnika napotil, kjer se je okoli 7. ure že precej lično število gostov nabralo. Na Zgornjem Rožniku jih je bilo posebno mnogo, tako da so morali nekateri po pol ure, da celo po tri četrti na kavo čakati, ktere pa naposled vendar le niso dobili, ker se jim je preneumno zdelo toliko časa oprezovati; odšli so rajši v Šiško, kjer so bili izvestno bolje postreženi. Na krčmarjevo lastno korist bi mu svetovali za take izvanredne priložnosti vendar za točno postrežbo skrbeti, kajti poleg dobrega blaga je tudi ona tista reč, do ktere imajo gostje pravico. Točna postrežba goste vabi, zaničerna jih pa odganja.

Razne reči.

— Iz Moravske pripeljal se je v nedeljo deseti gledališni vlak v zlato Prago s 428 osobami. Po kolodvorih zbralo se je Čehov in Moravanov toliko, da se je vse trlo in so prišle z vstrajnim in do neba segajočim „Na zdar!“ pozdravili. Ko je vlak na Kolinski kolodvor vozil, zagodili so godci „Hej Slovane!“, pričujoči so se odkrili in gromovito so zaklicali „Na zdar!“ in „Slava“. Ko se je vlak vstavil in so nekateri izstopili, pozdravili jih je Kolinski župan s krepkimi, v srce segajočimi besedami. Opominjal jih je vlastenske pravice v Moravi krepko braniti pred nemškim nasilstvom in je končal rekoč: „Me sme me, a nikdy se nedáme“, česar ne sme noben Slovan pozabiti. Popotni zakličejo mu na-

vdušeno: „Nedáme se!“ (Mi smo mi, in se nikdar ne vdamo. Ne vdamo se!) V imenu Moravanov zahvalil se je dr. Mildschuh povdarjajoč česko in moravsko bratstvo. „Čehi in Moravani pri nas smo jedne krvi in na veke nas bo vezala bratovska vez. Našo ljubezen do zlate Prage, najjasneje dokazujejo naši gledališki vlaki, ki ne bodo popred prenehali, če tudi našim nasprotnikom niso po volji, dokler ne pripeljemo poslednjega Moravana v zlato Prago! Hud boj imamo za pravice naroda, a vstrajati hočemo, dokler si ne priborimo vseh pravic. Temu vstrajanju zakličem viharji „Na zdar!“ In tako je šlo od kolodvora do kolodvora, dokler niso došli v zlato Prago.

— Preden sta prestolonaslednika zapustila Carigrad, ju je sultan še prav po kraljevo obdaroval. Cesarjeviču Rudolfu poklonil je prekrasno sabljo, dva umetno izdelana revolverja, dragoceno in z briljanti okrašeno tobačnico, dva arabska konja, bogato z zlatom olepšano sedlo, zaboj sultan-duhana, skrinjico cigaret, vrečo mokka-kave, popolno pohištvo za salon z vložnim biserni jem in pa zaboj turških preprog in starin. Cesarčina je dobila dragoceno vezljano sedlo za gospe, šapelj, ki je 30.000 gold. vreden in si ga je pri drugem dvornem obedu že v lase pripela; sultanica Valide podarila ji je ob priložnosti, ko jo je Štefanija v haremu obiskala, domačo pohišno obleko vezljano z biseri in smaragdi. Briljantnih gombov imela je tri vrste.

— Bankir se je pokristjani. V petek pred cvetno nedeljo krstil je budjoviški biskup grof Schönborn v Rimu Dunajskega bankirja Adlerja z njegovo ženo. Adler daroval je ob tej priliki zdatne svote rimskim cerkvam.

— Hugon Šenk naprodaj — v romanu. Veliki četrtek začeli so na Dunaji in v Lipsku prodajati roman: „Hugon Šenk in njega zločini ali morilec deklet in njih žrtve“. Ta roman je po naj-novejšem okusu. Mora biti mičen.

— Angleški listi poročajo, da je bil v Ipswichu in drugih vzhodnih delih Angleškega hud potres, ki je posebno veliko škode napravil v Colehestru, kjer se je sesulo več hiš in razrušilo več cerkev. Trpel je 30 sekund.

Telegrami.

Madrid, 30. aprila. Volitve v kortske končane. Izvoljenih je 329 vladnih in 98 vladi nasprotnih poslancev.

Kahira, 30. aprila. Osman Digma se pripravlja, da bo zgrabil Assuan.

Portsmouth, 30. aprila. Na parniku „Crocodile“ došlemu iz Bombaja, prikazala se je kolera. Osem vojakov je obolelo, od teh jih je šest pomrlo že čez eno uro. Vseh popotnih bilo je 1242 osob na parniku.

Umrli so:

28. aprila. Henrika Maršal, zasebnica, 30 let, Gospodske ulice št. 18, jetika.

29. aprila. Jožef Meisterl, delavec, zdaj prisiljenec, 49 let, Poljanski nasip št. 50, jetika.

Tuji.

30. aprila.

Pri **Mattéi**: Henrik dr. Loebel, z Dunaja. — Mirosl. Seitz, kupec, z Dunaja. — Ana Peer, zasebnica, z Dunaja. — Janez Naglič, časnikar, iz Trsta. — Josip Latt, c. k. poročnik, iz Ljubljane.

Pri **Stonu**: Josip Ogrinz, c. k. policijski komisar, z Dunaja. — Oehrling, Taussig in Khu, kupč. potovalci, z Dunaja. — Karl Pfeifferkorn, tovarnar, iz Arnaua. — Lengyel, kupec, iz Kaniže. — Dr. Znadsky, c. k. zdravnik, z družino, iz Idrije. — Ivana Paa, modistinja, iz Idrije. — Franc Fischer, gostilničar, iz Kamnika. — Josip Stanic, notarski pristav, iz Kamnika. — Hermann Punzer, iz Hrastnika. — Sonano in Dunator, zasebnika, iz Zadra.

Pri **Tavčarji**: Marjeta Stelta in Marija Gilbert, zasebnice, iz Pulja.

Pri **Virantu**: Andr. Hamilton, kupč. potovalec, iz Škotskega. — Ignacij Pehani, c. k. poročnik, iz Mürrzuschlaga. — Franc Kastelic, kupec, s hčerama, iz Novomesta.

Pri **Južnem kolodvoru**: And. Grimlovic, c. k. vpok. major, z Dunaja. — Franc Lammer, c. k. finančni svetnik, z Dunaja. — Ignacij Fischer, tovarnar, iz Brna. — Janez Domenič, učitelj, iz Vevč. — Neža Schevšek, šivilja, iz Beljaka.

Eksekutivne dražbe.

6. maja. 1. e. džb. pos. Janez Drinovec iz Terboj, 3816 gl. Kranj. — 1. e. džb. pos. Štefan Lagoj iz Suhorja, 4640 gl. Postojna. — 1. e. džb. pos. Marija Penko iz Kala, 750 gl. Postojna. — 1. e. džb. pos. Antonija Grilano iz Hraš, 214 gl. 56 kr. Postojna.

7. maja. 1. e. džb. pos. Blaž Gasparič iz Bezgovce št. 3, 935 gl. Kočevje. — 3. e. džb. pos. Martin Matekovič iz Radovice. — 3. e. džb. pos. Marko Železnik iz Koželj. Metlika. — 1. e. džb. pos. Franc Lisec iz Orle, 2670 gl. Krško.

8. maja. 1. e. džb. Luka Vidrih iz Cirknice, 850 gl. in 625 gl. Logatec.

Dunajska borza.

30. aprila.

Papirna renta po 100 gl.	80 gl. 15 kr.
Srebrna „	81 „ 40 „
4% avstr. zlata renta, davka prosta	101 „ 05 „
Papirna renta, davka prosta	95 „ 90 „
Ogerska zlata renta 6%	122 „ 60 „
„ „ 4%	91 „ 95 „
„ „ papirna renta 5%	88 „ 75 „
Kreditne akeije	160 gl. 320 „ 50 „
Akcie anglo-avstr. banke	200 gl. 118 „ 25 „
„ avstr.-ogerske banke	852 „ — „
„ Länderbanks	111 „ 20 „
„ avst.-oger. Lloyd v Trstu	574 „ — „
„ državne železnice	314 „ 75 „
„ Tramway-društva velj. 170 gl.	205 „ 40 „
4% državne srečke iz l. 1854	250 gl. 124 „ — „
„ „ „ 1860	500 „ 136 „ 80 „
Državne „srečke“ iz l. 1864	100 „ 172 „ — „
„ „ „ 1864	50 „ 171 „ 50 „
Kreditne srečke	100 „ 182 „ — „
Ljubljanske srečke	20 „ 23 „ 50 „
Rudolfove srečke	10 „ 19 „ 50 „
Prior. oblig. Elizabetine zap. železnice	108 „ 20 „
„ Ferdinandove sev.	106 „ 25 „
5% štajarske zemljišč. odvez. obligac.	104 „ 50 „
London	121 „ 35 „
Srebro	— „ — „
Ces. cekini	5 „ 71 „
Francoški napoleond.	9 „ 64 „
Nemške marke	59 „ 40 „

Občinski tajnik,

(1)

ki je že 17 let po raznih županijah služboval, ter je nemškega in slovenskega jezika popolnoma zmožen in z dobrimi spričevali, želi službo zopet pri kaki županiji prevzeti. Kaj več se izve pri vredništvu „Slovenca“.

„Kmetška posojilnica Ljubljanske okolice“ v Ljubljani

znižala je obresti posojilom proti menjici od 7% na 6%; taksa za uradne stroške računa se kakor prej.

Hranilne uloge obrestuje po 4 1/2%.

Uradni dan vsaki torek dopoludne.

Društvena pisarna je na Marije Terezije cesti.

(1) **Ravnateljski odbor.**

ŠMARNICE

za tekoče leto

se dobivajo v (10)

„Katoliški Bukvarni“

po sledeči ceni:

V pol usnji z barveno obrezo — gl. 90 kr.
vse v usnji z barveno obrezo — „ — „
vse v usnji z zlato obrezo — „ 20 „

Po pošti 10 kr. več. Kdor vzame 12 skupaj dobi jedne za nameček.

Najcenejše se knjige pošiljajo po pošti s križnim zavitkom, denarji pa po nakaznicah. S poštnim povzetjem stane mnogo več, pa nepotrebnih stroškov.

Gospodu Gabrijelu Piccoli,

lekarju

v Ljubljani.

Veliko let ozdravljam razne bolezni, edino le z Vašo „želodečno esenco“ in to z najboljšim vspehom. Prosim vas še za 12 steklenice. Trst, meseca septembra 1883.

Dr. Pardo, praktičen zdravnik.

Vaša „želodečna esenca“ oprostila me je iz vrstno in popolnoma hude nad dve

leti trajajoče bolezni. Izrekam Vam kakor izumniku tega zdravila svojo najtoplejšo zahvalo.

Rakovac na Hrvaškem blizu Karlovca.

Ivan Pufić.

Podpisani potrdim, da je „želodečna esenca“ g. Gabrijela Piccoli moje župnjane od marsikake bolezni temeljito ozdravila in se je ljudje z najboljšim vspehom poslužujejo.

Pianona v Istriji meseca oktobra 1882.

Anton Vlasič, župnik - kanonik.

Prosim Vas zopet za 24 steklenice vaše „želodečne esence“, ki je za bolezni v želodec bolj od vsakega drugega zdravila. Tudi naš tovarniški zdravnik jo priporoča.

A. Augesthaler,

(15) montér v tovarni za stroje g. Körösi v Gradci.

„Piccolijeva želodečna esenca“ je pomagala že tisočim ljudem, kakor je razvidno iz zahvalnih pisem, ki jih izdelovalec dobiva. Ta esenca ozdravi bolezni v želodec in trebuhu, krč, božjast, trebušno in prehalno mrzlico, zabasnanje, hemeroidje, zlatenico itd., ki so vse nevarne, ako se o pravem času ne ozdravi. Steklenica velja 10 kr.

Tisk „Katoliške Tiskarne“ v Ljubljani.